

faa frittes til at tro, at de burde have grebet dette Forslag med begge Hænder, overbeviste om, at saa udmærkede Egenstaber og fortrinlige Anbefalinger maatte vinde Bifald; det vilde man imidlertid ikke. Det andet gaar ud paa at skaffe en Afgjørelse tilveie ved at aabne en Konkurrence. Der vilde den Paagældende jo ogsaa have kunnet gjøre sin udmærkede Dygtighed gjældende; men det vilde man heller ikke. Det tredje Alternativ gaar da ud paa, at Sagen indsendes til Kirkeministeriets Afgjørelse. Det gaar ikke ud paa, at der skal afgjøres et Kompetence-spørgsmaal, en Strid af nogenformelt Slags, men derimod paa, at Sagen indsendes til Ministeriets Afgjørelse. Efterat nu Stiftsøvrigheden har sendt Kirkeinspektionen denne Skrivelse, svarer denne i Skrivelse af 9de August, at den vil foretrække det i Skrivelsen sidst Anførte, at Sagen indsendes til Kirkeministeriets Afgjørelse. Naar man saaledes uden nogenformelt Indskrænkning indsender Sagen til Ministeriets Afgjørelse, kan Ingen let været Tvivl om, hvad derved skal forstås, og naar de Herrer hagefter sige, at de indvendig have andre Tanker, som ikke have faaet Udtryk i den Skrivelse, de have ladet udgaa med deres Haand under, saa maa de selv tage Skylden derfor; der er ikke Andet at sige dertil. Den Ulykke, der imidlertid er sket, er utvivlsomt ikke større end, at Nykjøbing har faaet en udmærket begavet og dygtig Mand, som kan føre Musikken frem i Nykjøbing. Der hører ikke særlig udmærkede Egenstaber til at spille et Orgel, og en Mand kan faae Anbefalinger derfor uden at være nogen stor Mand i Musikverdenen. Byen har faaet en Mand, der var begavet og dygtig, og en saadan ønskede man at faae. Ministeriets Resolution gaar derfor ud paa, at man billigere, at Gyllested vælges, og Ingen, ikke engang den ærede Forespørger selv — vil vist negte, at Resultatet af Sagen er blevet dette, at man har faaet den dygtigste af dem, der søgte Embedet. — Der var endnu en Ytring af den ærede Forespørger, som foranlediger mig til en kort Bemærkning, idet han nemlig omtalte, at den Bedkommende ikke havde søgt frivillig, hans Ansøgning var frenkaldt. Ja, det er meget muligt; jeg vil næsten tro, at det forholder sig saaledes; og det vil findes at være forklarligt, efter hvad jeg har sagt om, at man ønskede at skaffe en begavet Mand til at føre Musikken frem i Nykjøbing. Embedet er kun lille, Lønnen er meget ringe, og det kan jo derfor hændes, at han har behøvet en Opfordring til at indgive Ansøgning derom. Men dette er jo Noget, som sker meget hyppigt; naar man opflaar et Embede ledigt, betyder dette jo ikke, at En af dem, der indgive Ansøgning derom, nødvendig skal have det. De, der indgive Ansøgning om et Embede i rette Tid, have Krav paa, at deres Ansøgning tages Betragtning, naar de tages i Beslutning om Embedets Besættelse. Dette betyder det, man ikke

mere. Finder man derfor, at der ikke blandt dem, som indgive Ansøgning, er Noget, som egner sig til Embedet, eller tror man, at man ad anden Veie vil kunne finde en Anden, der bedre egner sig til at overtage Embedet, er der ikke det Mindste i Veien for, at man opfordrer ham til at søge det.

Clausen: Jeg er ikke saa heldig at kunne dele den høitærede Ministers Betragtning af det omtalte Reskript, thi det forekommer mig, at der er en Del senere Reskripter, som ligesom henviser til dette og stadig godtgjøre Rigtigheden af den Formening, at det er Magistraten — efter de nyere Forhold altsaa Kirkeinspektionen — som skal besætte disse Embeder. Ganske vist har den ærede Minister Net med Hensyn til de Tilfælde, han nævnte, fra Nyborg og Biborg, men disse to Tilfælde ere saa godt som rene Undtagelser, hvorimod der som sagt er flere Reskripter, der ligesom adressere sig til Reskriptet af 1739, idet de i Anledning af, at nogle Embeder vare blevne besatte af Stiftsøvrigheden, sige, at dette ikke er rigtigt, men at de skulle besættes væsentlig af Magistraten, og saa henvises der til Bestemmelsen i Reskriptet af 1739. Hvad Spørgsmaalet i og for sig angaar, gjør det mig næsten ondt, at Ministeren ved sin Erklæring selvstændig borttager den Rest af kommunal Selvstyrelse med Hensyn til disse Embeders Besættelse, som ligger i Reskriptet af 1739. Ministeren hævder, at det er Stiftsøvrigheden, der skal besætte disse Embeder, medens det netop kan paavises, at dette kun undtagelsesvis er sket, idet Kirkeinspektionen eller, som det tidligere hed, Magistraten har havt Råbelsesretten. Det er altsaa Ministerens bestemte Svar, at den Forstaelse, som jeg har tilslået mig at mene, at der laa i Reskriptet af 17de April 1739, ikke gjælder, det er ikke Kirkeinspektionen, siger den høitærede Minister, det er Stiftsøvrigheden, der har Net til at besætte dette Embede. Det gjør mig ondt at høre denne Erklæring fra den høitærede Minister; thi det forekommer mig, at derved svinder ligesom den sidste Rest bort af kommunal Selvstyrelse, skjøndt Gud skal vide, at Kirkeinspektionens Stilling dog er meget lidt kommunal. Jeg forstaar ikke rigtig dette. Naar der forøvrigt er Tale om disse to unge Mandes Kvalifikationer til Embedet, saa skal jeg ikke bestride den høitærede Ministers Mening, at den unge Mand, der har faaet Embedet, er en dygtig Mand; det er ikke min Hensigt eller min Tanke at ville drage Mandens Dygtighed i Tvivl. Nei, paa ingen Maade; men det er dog et Spørgsmaal, om Nykjøbing By er heldig stillet ved at faae en Mand, som den ikke ønsker, i Stedet for at faae en Mand, som saa godt som Alle ønske at faae. Jeg vil bede den høitærede Minister at erindre, at den Mand, som Kirkeinspektionen har indstillet, jo dog var i Besiddelse af tilstrækkelige Kvalifikationer, det udvise hans Attester.